

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ROALD DAHL

Vrăjitoarele

Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din limba engleză
de Adrian Oțoiu

ARTHUR

Cuprins

Notă despre vrăjitoare	7
Bunica	12
Cum recunoști o vrăjitoare	25
Înălțimea Sa Marea Vrăjitoare	36
Vacanța de vară	50
Reuniunea	65
Pârpălită ca o vrăbioară	69
Soluția Șorricogenă cu Efect Întârrrziat	
<i>Formula 86</i>	81
Rețeta	92
Bruno Jenkins dispare	102
Bătrânele	111
Metamorfoza	117
Bruno	123
Bună, bunico!	129
Șoarecele hoțoman	143
Domnul și doamna Jenkins fac cunoștință	
cu Bruno	154
Planul	162
În bucătărie	167
Domnul Jenkins și fiul său	189
Victoria	194
Inimă de șoarece	201
Avem de lucru!	208

Notă despre vrăjitoare

În basme, vrăjitoarele poartă întotdeauna niște pălării negre și absurde, mantii negre și zboară pe mături.

Însă acesta nu este un basm. Aici vom vorbi despre VRĂJITOARE ADEVĂRATE.

Am să vă spun cel mai important lucru pe care trebuie să-l știți despre VRĂJITOARELE ADEVĂRATE. Ascultați cu mare atenție. Să nu uitați niciodată cele ce urmează.

VRĂJITOARELE ADEVĂRATE se îmbracă în haine obișnuite și nu se deosebesc prea mult de femeile obișnuite. Locuiesc în case obișnuite și au SLUJBE OBIȘNUITE.

Și tocmai de-aia sunt așa de greu de prins.

O VRĂJITOARE ADEVĂRATĂ urăște copiii cu o ură care sfârșește ca fierul înroșit și care e mai arzătoare și mai fierbinte decât orice ură ți-ai putea închipui.

O VRĂJITOARE ADEVĂRATĂ își petrece timpul uneltind cum să scape de copiii de pe teritoriul ei. Cea mai mare plăcere a ei e să-i facă să dispară unul câte unul. Cât e ziua de lungă, numai la asta-i stă mintea. Chiar dacă e casieră la un supermarket sau scrie corespondența unui om de afaceri sau se plimbă cu o mașină super (și nu te îndoie că ar putea face oricare dintre lucrurile astea), mintea ei

tot unelțește și ticluiește și toarce și mocnește și sfârâie și șuieră, duduind de gânduri ucigașe, însetate de sânge.

„Pe care copil“, se întreabă ea cât e ziua de lungă, „pe care să-l aleg pentru următoarea mea zdromorâre?“

O VRĂJITOARE ADEVĂRATĂ simte aceeași plăcere când „zdromoară“ un copil ca și *tine* atunci când înfuleci o farfurie plină cu căpșune cu frișcă.

Scopul ei este să facă dispărut un copil pe săptămână. Orice alt rezultat o face să devină morocănoasă.

„Un copil pe săptămână înseamnă cincizeci și doi pe an. Zguduțește-i, zdrobonogeste-i și fă-i să dispară.“

Ăsta-i motoul tuturor vrăjitoarelor.

Cu deosebită grijă se alege o victimă. Apoi, vrăjitoarea îl pândește pe nefericit, așa cum un vânător pândește o pasăre în pădure. Pășește tiptil. Se mișcă neauzită. Se apropie tot mai mult. Și, în cele din urmă, când totul e gata... *țuștil!*... se năpustește. Sar scânteii. Țâșnesc flăcări. Uleiul fierbe. Guzganii chițăie ascuțit. Pielea ți se zbârlește. Și copilul dispare.

Să fim înțeleși, o vrăjitoare nu-i pocnește pe copii în cap, nu le înfige pumnale în spate și nici nu trage în ei cu pistolul. Cei care fac așa ceva sunt prinși de poliție.

O vrăjitoare nu este niciodată prinsă. Nu uita că are magie în degete și că o putere drăcească îi *alunecă* prin vene. Ea poate să facă pietrele să sară în jur ca niște broaște, și limbi de foc să pâlpâie pe luciul apei.

Puterile ei magice sunt înfricoșătoare.

Din fericire, astăzi nu mai sunt în lume prea multe VRĂJITOARE ADEVĂRATE. Mai sunt totuși destule cât să n-ai pace. În Anglia probabil că sunt cam o sută de toate. În unele țări sunt mai multe, în altele mai puține. Nu există țară în lume fără VRĂJITOARE.

Vrăjitoarea este întotdeauna femeie.

Departate de mine gândul să vorbesc de rău despre femei. Cele mai multe sunt de treabă. Asta nu schimbă însă cu nimic faptul că toate vrăjitoarele *sunt* femei. Nu există vrăjitoare bărbați.

Pe de altă parte, strigoiul e totdeauna mascul. Tot așa vârcolacul. Amândoi sunt primejdioși. Dar niciunul dintre

ei nu e nici pe jumătate la fel de primejdios ca o VRĂJITOARE ADEVĂRATĂ.

Pentru copii, o VRĂJITOARE ADEVĂRATĂ e mai primejdioasă ca toate creaturile de pe pământ. Ce o face de două ori mai periculoasă e faptul că ea *nu pare* periculoasă. Și chiar când îi cunoști toate secretele (despre care vei afla într-o clipă), tot nu poți fi sigur dacă ai în fața ochilor o vrăjitoare sau doar o doamnă drăguță. Dacă un tigru ar putea să se prefacă atât încât să semene cu un dulău care dă din coadă, atunci te-ai duce la el și l-ai mângâia pe cap. Iar cu asta ți-ai pecetlui sfârșitul. La fel stă treaba și cu vrăjitoarele. Toate arată ca niște doamne simpatice.

Privește cu atenție la doamnele de colo. Care dintre ele e vrăjitoarea? E o întrebare grea, dar la care fiecare copil trebuie să-ncerce să răspundă.

Pentru cât de puține știi tu, o vrăjitoare ar putea locui chiar în casa de peste drum.

Sau putea să fie doamna cu ochii scăpărători care ședează dimineață alături de tine în autobuz.

Ar putea fi doamna cu zâmbetul strălucitor care, trecând pe stradă, ți-a oferit o bomboană dintr-o pungă albă de hârtie...

Ar putea fi chiar – și la asta o să sari ca ars – simpatica ta învățătoare care chiar în clipa asta îți citește aceste cuvinte. Uită-te bine la învățătoarea asta. Poate că zâmbește la absurditatea unei asemenea presupunerii. Nu te lăsa amăgit. Zâmbetul ei ar putea fi doar o altă viclenie.

Acuma, firește, eu n-am zis nici măcar o clipă că învățătoarea ta e de fapt o vrăjitoare. Spun doar că *ar putea fi o vrăjitoare*. E puțin probabil. Dar – și aici vine marele „dar“ – *nu e imposibil*.

O, măcar de-ar exista vreo cale ca să aflăm cu siguranță dacă o femeie e vrăjitoare sau nu. Le-am putea aduna pe toate și le-am pune într-o mașină de tocat carne. Din păcate, nu există o asemenea metodă. Însă *există* un număr mic de semne pe care trebuie să le cauți, mici gesturi mai ciudate pe care le identifici la toate vrăjitoarele, și pe care dacă le cunoști, dacă nu le pierzi niciodată din vedere, atunci s-ar putea să reușești să scapi nezdromorât până te faci mai mărișor.

Eu însumi am avut două întâlniri cu vrăjitoarele, iar asta până să împlinesc opt ani. Din prima am scăpat nevătămat, însă a doua oară n-am mai fost așa de norocos. Mi s-au întâmplat niște lucruri care te-ar face să urli de spaimă numai citind despre ele. Dar n-am încotro. Adevărul trebuie spus. Faptul că mai sunt aici și că pot să-ți vorbesc (oricât de ciudat aș arăta...) se datorează numai și numai minunatei mele bunici.

Bunica mea e norvegiană. Norvegienii știu totul despre vrăjitoare, fiindcă Norvegia, cu pădurile ei negre și munții ei înghețați, e locul de unde se trag primele vrăjitoare. Părinții mei au fost și ei norvegieni, dar, pentru că tatăl meu avea treburi în Anglia, eu m-am născut și am trăit acolo și am început să merg la o școală englezească. De două ori pe an, de Crăciun și în vacanța de vară, mergeam în Norvegia ca s-o vizităm pe bunica. Bătrâna, din câte înțelegeam eu, era singura rudă în viață pe care o mai aveam din partea ambilor părinți. Era mama mamei mele și o iubeam tare mult. Când eram împreună vorbeam fie norvegiană, fie engleză. Nu conta limba. Le vorbeam la

fel de bine. Și trebuie să recunosc că mă simțeam mai apropiat de bunica decât de mama mea.

La scurt timp după ce-am împlinit șapte ani, părinții mei m-au luat, ca de obicei, să-mi petrec Crăciunul la bunica din Norvegia. Și acolo s-a întâmplat: Într-o zi, mama, tata și cu mine mergeam cu mașina, pe o vreme cu polei, mașina noastră a derapat de pe șosea și s-a rostogolit într-o prăpastie. Părinții mei au murit. Eu eram bine prins cu centura pe scaunul din spate și m-am ales doar cu o zgârietură pe frunte.

N-am să povestesc ororile acelei după-amieze îngrozitoare. Încă mă mai trec fiori când mă gândesc la asta. În cele din urmă am ajuns în casa bunicii, cuibărit în brațele ei care mă țineau strâns, și am plâns împreună cât a fost noaptea de lungă.

— Ce-o să ne facem acum? am întrebat-o printre lacrimi.

— O să stai aici cu mine, a zis ea, și o să am grijă de tine.

— Nu ne întoarcem în Anglia?

— Nu, a răspuns ea. N-aș mai putea face asta. Poate sufletul meu se va duce în rai, dar oasele mele vor rămâne în Norvegia.

În ziua următoare, ca să încercăm să uităm marea nenorocire, bunica a început să-mi spună povești. Era o povestitoare grozavă și mă încânta tot ce-mi istorisea. Însă n-am fost cu adevărat captivat până ce n-a trecut

la subiectul vrăjitoarelor. Se pare că bunica era o mare expertă în aceste ființe și m-am lămurit că poveștile ei cu vrăjitoare, spre deosebire de restul, nu erau doar niște basme. Erau cu totul și cu totul adevărate. Erau la fel de adevărate ca Evanghelia. Erau parte din istorie. Tot ce-mi povestea ea despre vrăjitoare chiar se întâmplase, n-aveam decât să cred asta! Și ceea ce-i mai rău – *mult mult* mai rău – e că vrăjitoarele încă sunt printre noi. Sunt peste tot în jurul nostru, n-aveam decât să cred și asta.

— E adevărat ce spui, bunico? *Într-adevăr și adevărat?*